

Arrest

nr. 118 028 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2013 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 februari 2012 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 2 juli 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde bij arrest nr. 109 422 van 9 september 2013 eveneens verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. Op 27 september 2013 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 23 oktober 2013 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. (DVZ. 2e asielaanvraag, rubriek 18) Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Er werd vastgesteld dat u de asiel instanties intentioneel had trachten te misleiden omdat de door u verklaarde identiteitsgegevens in tegenstrijd waren met gegevens bekomen van het United Kingdom Border Agency en u bedrieglijke verklaringen had afgelegd aangaande een visumaanvraag. U legde voorts geert van bewijs neer betreffende uw identiteit en asielrelaas, en er werden tegenstrijdigheden en incoherenties vastgesteld in uw verklaringen betreffende uw asielrelaas. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de wettelijke voorziene termijn. Bijgevolg resten er geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element[^] aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U verklaart dat de documenten die u in het kader van onderhavige aanvraag neerlegt de problemen die u in het kader van uw vorige asielaanvraag uiteengezet hebt, staven en uw vrees om vermoord te worden door de Taliban bewijzen. (DVZ 2e asielaanvraag, rubriek 18) Er dient echter te worden besloten dat dit geenszins het geval is.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u in het kader van uw vorige asielaanvraag manifest bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd aangaande uw identiteit. U verklaarde voor de Belgische asielinstanties dat uw naam [M. A.] bent en dat u geboren bent op 6 september 1978. U ontkende dat u (een) andere na(a)m(en) had en verklaarde nooit (een) andere na(a)m(en) te hebben gebruikt. (CGVS I d.d. 14/06/2013, p.2) Het Commissariaat-generaal beschikte echter over informatie, gebaseerd op een vergelijking van uw vingerafdrukken waaruit blijkt dat u ooit een Pakistaans paspoort op een andere naam, zijnde [K. M.] (geboren 1 januari 1981), hebt gebruikt om een visum aan te vragen. Hiermee geconfronteerd, ontkende u ooit een andere naam te hebben gebruikt of een visum te hebben aangevraagd. (CGVS I, p.11) Gezien de aard van de voormelde informatie en de basis waarop zij verkregen werd en de vaststelling dat u geen enkel identiteitsdocument op uw beweerde naam kon neerleggen, werd er besloten dat u de Belgische asielinstanties intentioneel hebt trachten te misleiden aangaande uw identiteit.

Toen u in het kader van uw tweede asielaanvraag nogmaals geconfronteerd werd met het bestaan van het bovenvermelde paspoort, bleef u ontkennen dat u [K. M.] was, al kon u geen verklaring bieden voor het bestaan van het paspoort op deze naam. (DVZ, 2e asielaanvraag, rubriek 15) In het kader van uw huidige aanvraag legt u nog steeds geen enkel document betreffende de door u voorgehouden identiteit neer, zodat u nog steeds geenszins aannemelijk maakt dat u werkelijk [M. A.], geboren op 6 september 1978, bent. Tijdens uw vorige asielprocedure verklaarde u nog dat uw identiteitskaart in Pakistan ligt. (CGVS I, p.3) Gelet op de vaststelling dat u er nu ogenschijnlijk in geslaagd bent om meerdere documenten vanuit Pakistan naar België te laten versturen, is het geenszins aannemelijk te noemen dat u nog steeds geen identiteitsbewijs kan voorleggen. Op de vraag waarom u uw vriend niet hebt gevraagd om identiteitsdocumenten op te laten sturen en geconfronteerd met de vaststelling dat u nog steeds uw identiteit niet kon bewijzen, antwoordde u enkel dat u “niets kan zeggen”. (DVZ 2e asielaanvraag, rubriek 17) Dit kan geenszins beschouwd worden als een afdoende verklaring. Bovenstaande vaststellingen zijn geenszins van die aard om alsnog te besluiten dat de door u

verklaarde identiteitsgegevens waarheidsgetrouw zijn. Het besluit dat u hebt getracht de Belgische asielinstanties intentioneel te misleiden aangaande uw identiteit blijft dan ook overeind. Bijgevolg kan evenmin besloten worden dat de door u neergelegde documenten, die de naam [M. A.] vermelden, werkelijk over u en over door u meegemaakte feiten handelen.

Aangaande de door u neergelegde documenten dient bovendien opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Verder dient te worden besloten dat de inhoud van een aantal van deze documenten in tegenspraak is met uw asielerklaringen. U verklaarde dat u een stuk land diende te verkopen om te kunnen vluchten uit Pakistan. U was hiertoe genoodzaakt omwille van de problemen die u gekend zou hebben. (DVZ, 2e asielaanvraag, rubriek 17) Uit het attest aangaande de verkoop van een stuk land, opgesteld door de rechtbank, blijkt dat deze verkoop plaatsgevonden zou hebben vóór 17 mei 2011 (stuk 3; DVZ 2e asielaanvraag, rubriek 17). Voor het Commissariaat-generaal plaatste u echter het moment waarop uw problemen begonnen (i.e. de dag dat u enkele mannen wapens in een put zag gooien) in juli of augustus (CGVS I, p.5) Ongeveer vijftien à twintig dagen later zouden u en uw echtgenote dan beschoten (CGVS I, p.7) Uit het door u neergelegde First Information Report (FIR) blijkt dat een man genaamd [M. A.] aangifte deed van een dergelijke schietpartij op 15 augustus 2011 en dat volgens hem het incident dezelfde dag was gebeurd. Het krantenartikel, daterend van 28 augustus 2011, stelt /dat enkele dagen voordien [M. A.] en zijn vrouw werden beschoten, waarbij deze laatste /was omgekomen. Afgaande op uw verklaringen over het tijdsverloop, op het FIR en op het krantenartikel, zouden uw asielerproblemen bijgevolg begonnen zijn ergens in de periode juli-augustus 2011, i.e. na de verkoop van het stuk land. Dit valt onmogelijk te rijmen met uw verklaring als zou u de gronden hebben verkocht naar aanleiding van deze problemen. Dit bevestigt verder de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Geconfronteerd met de inconsistentie tussen uw verklaringen en de inhoud van de documenten, stelde u dat u analfabeet was en niet precies wist in welke maand u problemen kreeg. (DVZ, 2e asielaanvraag, rubriek 17) Dit kan echter geenszins volstaan als verklaring. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uw vermeende lage scholingsgraad reeds eerder heeft verworpen als verschoningsgrond voor tegenstrijdigheden en inconsistenties door te stellen dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen, zeker deze die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek, naar plaats en tijd kan situeren vermits verwacht kan worden dat dergelijke gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan. (RvV arrest nr. 109 422, p.2) Bovendien dient te worden gewezen op de datum van de schietpartij zoals vermeld in het FIR en uw verklaring als zou deze hebben plaatsgevonden vijftien à twintig dagen nadat u de mannen wapens in de put had zien gooien. Ook hieruit kan worden besloten dat uw problemen zouden zijn begonnen in juli of augustus 2011.

Volledigheidshalve dient tevens opgemerkt te worden dat precies aangaande de datum van de vermeende aanslag op u en uw echtgenote in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds werd vastgesteld dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal sterk tegenstrijdig waren.

Betreffende het FIR dient verder vastgesteld te worden dat het hier slechts om een kopie gaat waarop geen originele stempel is aangebracht om aan te tonen dat het een gecertificeerde kopie betreft. U stelde nochtans dat uw vriend deze FIR bij de politie ging halen. (DVZ 2e asielaanvraag, rubriek 15) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat alle FIR's worden ingeschreven in een logboek dat bijgehouden wordt op het politiekantoor. De aangever krijgt ofwel een doordruk op carbonpapier, ofwel een gecertificeerde kopie mee. In dit geval wordt een stempel aangebracht op de kopie van het FIR die aan de aangever wordt meegegeven. De vaststelling dat een dergelijke originele stempel niet voorkomt op het door u voorgelegde document en dat het evenmin een exemplaar op carbonpapier betreft, maakt dan ook dat aangenomen kan worden dat dit stuk niet de 'originele' gecertificeerde kopie is die men kan bekomen op het politiekantoor, maar hoogstens een kopie ervan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het door u neergelegde stuk uiterst gering aangezien de echtheid van het document en de inhoud ervan niet nagegaan kan worden.

Dit laatste geldt tevens voor het krantenartikel waarvan u slechts een kopie neerlegt. Bovendien werd * niet eens de volledige pagina van de betreffende krant gekopieerd, maar ogenschijnlijk slechts twee losstaande delen ervan. Ook van dit stuk is de bewijswaarde bijgevolg uiterst beperkt.

Het krantenartikel en het FIR volstaan dan ook geenszins om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielerklaas.

Wat betreft de akte van een stuk land op naam van [M. A.] (stuk 1), de beschrijving van (de waarde van) een eigendom (stuk 2) en het attest aangaande de verkoop van een stuk land (stuk 3) dient opgemerkt

te worden dat deze geen informatie bevatten aangaande de door u verklaarde problemen met de Taliban. (DVZ 2e asielaanvraag, rubriek 17) Dit laatst geldt tevens voor de overlijdensakte van Nusrat Parveen. Luidens dit overlijdensattest was haar overlijden natuurlijk, hetgeen geenszins te rijmen valt met uw verklaringen als zou zij vermoord zijn (CGVS I, p.9). Dit attest bevat geen verdere informatie aangaande de precieze omstandigheden van haar overlijden of de door u verklaarde problemen.

De door u neergelegde documenten kunnen dan ook niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat* dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en 'zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden, overstijgen niet het niveau van interne ongeregelde zaken in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier kom ik 'tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker op, "Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980, art 3§2 VERORDENING (EG) Nr. 343/2003 VAN DE RAAD van 18 februari 2003 en art 51/5 al.2 Wet van 15 december 1980".

Verzoeker betoogt als volgt:

"De beslissing van het CGVS, dd. 23.10.2013 is in strijd met de art 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan.

In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn.

Deze vereisten van motivering viseert zowel de beslissing die aan de vreemdeling het bevel geeft het grondgebied verlaten als de vrijheidsberovende beslissing. [Zie Cass., 18 december 1996]

De Raad van State heeft reeds de gelegenheid had om zich verschillende keren uit te spreken omtrent de vereiste van motivering die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen door te oordelen dat de vereiste motivering bestaat uit het aangeven in de handeling van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen;

" De vereiste motivering bestaat uit het aanduiden, in de handeling, van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen "(vrije vertaling).

Een stereotiepe motivering kan niet volstaan in dat opzicht Er moet echter worden vastgesteld dat de motivering van de beslissing volledig stereotiep is.

Er blijkt niet uit de beslissing dat het Commissariaat Generaal voor vluchtelingen en staatslozen de zorg heeft genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoeker.

Het CGVS ging in de fout door de aangehaalde argumenten te negeren door te stellen dat deze een nieuwe asielaanvraag in België niet verantwoordt. Die formulering, die een principieel standpunt verwoordt, zonder een concreet onderzoek van het dossier, is in strijd met 'de motiveringsverplichting. Het staat buiten kijf dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich schuldig maakte aan standaardformuleringen, zonder dat zij dit dossier concreet heeft onderzocht

Het CGVS beschikt in deze over een appreciatiebevoegdheid. Zij dient deze uit te oefenen en haar beslissing te motiveren zodat verzoeker ingelicht wordt over de redenen die haar ertoe geleid hebben om die beslissing te nemen zonder een duidelijke beoordelingsfout te maken. (R.v.St nr. 100.572 van 7 november 2001).

Gezien de nodige documenten worden voorgelegd, kan er geen twijfel bestaan omtrent de identiteit van verzoeker. Het CGVS haalt oude koeien uit de gracht door opnieuw te verwijzen naar haar standpunt die zij reeds eerder aangehaald had. Feit is - en dit kan niet betwist worden - dat er diverse documenten door verzoeker worden voorgelegd.

Verzoeker heeft diverse pogingen ondernomen doch hij slaagt er niet in om aan zijn identiteitsdocumenten te geraken. Hij kan niet gehouden worden tot het onmogelijke.

Er wordt ten onrechte geoordeeld dat de documenten die door verzoeker worden voorgelegd niet over hem gaan. Hoe zou verzoeker er anders in slagen om aan deze documenten te geraken? Het CGVS vergeet dat het bijzonder moeilijk is om aan documenten te geraken in zijn land.

Het staat buiten kijf dat er door de het CGVS een beoordelingsfout werd gemaakt, door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker heel wat nieuwe stukken heeft voorgelegd die niet grondig onderzocht werden omdat het CGVS zomaar stelt dat er veel corruptie is en dat de bewijswaarde relatief is. Wat dient verzoeker nog meer te doen? Eerst stelt men dat er geen voldoende bewijsstukken worden voorgelegd en wanneer verzoeker deze dan uiteindelijk in de tweede asielpcedure voorlegt, wordt er onmiddellijk gesteld dat deze vals zijn;

Begrijpe wie begrijpen kan!

Het is duidelijk uit het asielaanvraag van verzoeker dat de problemen zijn gestart in de loop van 2011. Het is voor verzoeker bijzonder moeilijk om de juiste datum te kleven waarop zijn moeilijkheden zijn begonnen. Verzoeker weet enkel dat het in het voorjaar /begin zomer 2011 was dat de werkelijke problemen begonnen zijn. De verkoop van de grond is gebeurd naar aanleiding van de problemen. Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat verzoeker aangifte gedaan heeft van een incident waarbij zijn echtgenote werd vermoord. Hieromtrent kan er geen enkele vorm van betwisting zijn. Er wordt bovendien op geen enkele manier rekening gehouden met de lage scholingsgraad van verzoeker. Voor verzoeker is het moeilijk zich te oriënteren op de tijdslijn.

De motivatie dat er geen nieuw element werd aangebracht in de nieuwe asielaanvraag is fout en onvoldoende. De beslissing tot weigering de verklaring in aanmerking te nemen, wordt vernietigd (R.v.St nr. 56.999, 13 december 1995 <http://www.raadvst-consetatbe> (7 januari 2000); Rev.dr.étr. 1996, 384, noot; T.Vreemd. 1996, 36, noot DE MOFFARTS. G.) Het CGVS stelt eenvoudigweg dat de problemen reeds werden behandeld zonder verder in te gaan op de aangehaalde elementen.

Door verzoeker werden nieuwe stukken voorgelegd aan de dienst vreemdelingenzaken. Verzoeker kon deze stukken niet tijdens zijn eerste asielaanvraag voorleggen, daar hij op dat moment niet over deze stukken beschikte.

Dit nieuwe bewijs van een vroegere situatie maakt een nieuw gegeven uit in de zin van art. 51-8 Vreemdelingenwet De onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens in de zin van nr. 51- 8 Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden. R.v.St [vakantiekamer] (5e k.) nr. 97.954, 25 juli 2001 A.P.M. 2001 (samenvatting), afl. 7,166; JT 2001 (verkort), 614 en <http://itlarcier.be> (1 juli 2008); Journ. proc. 2001, afl. 419, 20; Rev.dr.étr. 2002 (samenvatting), afl. 119, 481; <http://www.raadvst-consetatbe> (19 september 2001); T.Vreemd. 2001, 330.

Verzoeker komt in aanmerking voor de subsidiaire bescherming. In tegenstelling tot hetgeen het CGVS stelt, zijn er wel degelijk problemen in PUNJAB.

<http://www.foxnews.com/world/2013/09/07/in-pakistan-punjab-area-militants-plan-for-next-afghanistan-war-after-foreign>".

2.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 51/5, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 3, § 2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 betreft, stelt de Raad vast dat de verzoeker in zijn betoog nergens toelicht op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt.

Bij gebreke aan enige verdere toelichting ter zake, zijn voormelde onderdelen van het middel onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Zij verplichten de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu duidelijk de juridische en feitelijke motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers onder verwijzing naar artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet op uitgebreide gemotiveerde wijze uiteengezet waarom verzoekers asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat de motivering van de bestreden beslissing *“volledig stereotiep is”*, maar de Raad ziet niet in hoe de motivering van de bestreden beslissing als stereotiep kan worden beschouwd, daar waar ze specifiek rekening houdt met de gegevens die verzoekers zaak kenmerken en er zeer concreet ingegaan wordt op elke verklaring en elk document dat de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag naar voren bracht. Hieruit blijkt duidelijk de individuele behandeling van verzoekers zaak. Alleszins, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat de motieven voor het niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag niet draagkrachtig zouden zijn. Zijn algemeen stereotiep betoog dat de verwerende partij niet *“de zorg heeft genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoeker”* toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker merkt nog op dat de vrijheidsberovende maatregel moet worden gemotiveerd en verwijst hierbij naar rechtspraak van het Hof van Cassatie maar hij gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing geen vrijheidsberovende maatregel bevat. Verzoekers betoog mist op dit punt dan ook feitelijke grondslag.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat er sprake is van een beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek

*niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.
(...)"*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.5. Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij zijn aangehaalde argumenten genegeerd heeft, maar dit vindt geen steun in de bestreden beslissing. Het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers verklaringen en stukken niet weerhoudt, houdt niet in dat hij ze negeert of er niet op ingegaan is.

2.6. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat het enkele feit dat hij diverse documenten heeft neergelegd die hij niet eerder kon neerleggen volstaat in het licht van het gestelde van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet maar dit betoog mist juridische grondslag aangezien de bestreden beslissing niet werd getroffen door de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet maar door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarvan het opzet verduidelijkt werd in punt 2.4.

2.7. Verzoeker meent dat de verwerende partij "*oude koeien uit de gracht [haalt]*" door terug te komen op de verklaringen die hij tijdens de eerste asielprocedure heeft afgelegd inzake zijn identiteit, maar uit artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet volgt per definitie dat een meervoudige asielaanvraag wordt vergeleken met een eerder ingediende asielaanvraag om uit te maken of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De identiteit van een asielzoeker is cruciaal bij de behandeling van diens asielaanvraag. Het is dan ook pertinent dat de verwerende partij verzoeker opnieuw confronteert met de eerder gedane vaststellingen inzake zijn identiteit en nagaat of verzoeker elementen aanbrengt die de eerder gedane beoordeling dat verzoeker bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn identiteit kunnen doen ombuigen. Verzoeker is van oordeel dat er, gezien de documenten die hij heeft neergelegd, geen twijfel kan bestaan over zijn identiteit, maar deze overtuiging kan de vaststellingen in de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen dat verzoeker nog steeds geen valabele uitleg verstrekt voor het bestaan van een paspoort op een andere naam voor een persoon met dezelfde vingerafdrukken als verzoeker en nog steeds geen identiteitsbewijs heeft neergelegd en dus niet aannemelijk maakt dat hij degene is waarover de door hem neergelegde documenten handelen. Verzoeker probeert in zijn verzoekschrift te vergoelijken waarom hij nog geen identiteitsbewijs heeft neergelegd, poneert dat van hem "*het onmogelijke*" gevraagd wordt en wijst erop dat hij slechts documenten kan verkrijgen die hem betreffen, maar hiermee kan hij de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing niet onderuit halen: "*Tijdens uw vorige asielprocedure verklaarde u nog dat uw identiteitskaart in Pakistan ligt. (CGVS I, p.3) Gelet op de vaststelling dat u er nu ogenschijnlijk in geslaagd bent om meerdere documenten vanuit Pakistan*

naar België te laten versturen, is het geenszins aannemelijk te noemen dat u nog steeds geen identiteitsbewijs kan voorleggen. Op de vraag waarom u uw vriend niet hebt gevraagd om identiteitsdocumenten op te laten sturen en geconfronteerd met de vaststelling dat u nog steeds uw identiteit niet kon bewijzen, antwoordde u enkel dat u “niets kan zeggen”. (DVZ 2e asielaanvraag, rubriek 17) Dit kan geenszins beschouwd worden als een afdoende verklaring.”

2.8. De door de verwerende partij in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat *“evenmin [kan] besloten worden dat de door u neergelegde documenten, die de naam [M. A.] vermelden, werkelijk over u en over door u meegemaakte feiten handelen”* vormt reeds een voldoende schragend motief voor het niet weerhouden van de door verzoeker neergelegde documenten als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kritiek aangaande de beoordeling van de bewijswaarde van de door hem neergelegde stukken kan dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Alleszins, verzoeker dwaalt waar hij poneert dat de verwerende partij stelt dat de neergelegde stukken vals zijn aangezien zij niet meer doet dan de bewijswaarde van de neergelegde stukken beoordelen aan de hand van informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd inzake documenten die in Pakistan tegen betaling kunnen worden verkregen. Verwerende partij beoordeelt voorts de bewijswaarde van twee cruciaal neergelegde stukken, namelijk de FIR en het krantenartikel niet alleen rekening houdend met de hoge graad van corruptie in Pakistan, maar ook met het feit dat geen originele stempel werd aangebracht op de kopie van de FIR en dat slechts een kopie van een onvolledige pagina van een krantenartikel werd neergelegd. Verzoeker brengt hier tegen totaal niets in zodat deze vaststellingen overeind blijven. Ten overvloede, verwerende partij beperkt zich niet tot de beoordeling van de bewijswaarde van de neergelegde stukken maar beoordeelt ook nog de inhoud van het door verzoeker neergelegde attest aangaande de verkoop van een stuk land, de FIR en een krantenartikel waarbij een inconsistentie wordt vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van de voormelde documenten op het vlak van het tijdsverloop van gebeurtenissen. Verzoeker probeert in zijn verzoekschrift tevergeefs opnieuw de vastgestelde inconsistentie te vergoelijken en voor te houden dat hij een lage scholingsgraad heeft en het voor hem moeilijk is om zich te oriënteren op de tijdslijn. Hiermee kan hij de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing niet onderuit halen: *“Geconfronteerd met de inconsistentie tussen uw verklaringen en de inhoud van de documenten, stelde u dat u analfabeet was en niet precies wist in welke maand u problemen kreeg. (DVZ, 2e asielaanvraag, rubriek 17) Dit kan echter geenszins volstaan als verklaring. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uw vermeende lage scholingsgraad reeds eerder heeft verworpen als verschoningsgrond voor tegenstrijdigheden en inconsistenties door te stellen dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen, zeker deze die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek, naar plaats en tijd kan situeren vermits verwacht kan worden dat dergelijke gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan. (RvV arrest nr. 109 422, p.2) Bovendien dient te worden gewezen op de datum van de schietpartij zoals vermeld in het FIR en uw verklaring als zou deze hebben plaatsgevonden vijftien à twintig dagen nadat u de mannen wapens in de put had zien gooien. Ook hieruit kan worden besloten dat uw problemen zouden zijn begonnen in juli of augustus 2011. Volledigheidshalve dient tevens opgemerkt te worden dat precies aangaande de datum van de vermeende aanslag op u en uw echtgenote in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds werd vastgesteld dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal sterk tegenstrijdig waren.”*

2.9. Verzoekers poneert in zijn verzoekschrift dat er *“geen enkele vorm van betwisting [kan zijn] aangaande het feit dat zijn echtgenote werd vermoord”* doch deze voorstelling van zaken staat haaks op wat in de bestreden beslissing kan gelezen worden aangaande de FIR waarin verslag gemaakt wordt van een schietpartij waarbij verzoeker en zijn echtgenote zouden zijn beschoten, aangaande het krantenartikel waarin gewag wordt gemaakt van het overlijden van verzoekers echtgenote n.a.v. de schietpartij en het overlijdensattest dat verzoeker eerder heeft overgemaakt met betrekking tot zijn echtgenote en waarin sprake is van een natuurlijk overlijden.

2.10. Met zijn simpel eindbetoog *“Verzoeker komt in aanmerking voor de subsidiaire bescherming. In tegenstelling tot hetgeen het CGVS stelt, zijn er wel degelijk problemen in PUNJAB”* waarbij hij zich ertoe beperkt te verwijzen naar een website, toont verzoeker niet aan dat de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane beoordeling, gebaseerd op de in het administratief dossier opgenomen informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Pakistan, namelijk dat de situatie in Punjab en andere provincies niet in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, §2, c, van de Vreemdelingenwet, rekening houdend met het gestelde in artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, waarmee hij in se aangeeft dat er op dat vlak geen nieuw element is ten opzichte van de situatie zoals beoordeeld in de in punt 1.2. bedoelde beslissing, niet langer correct is .

Het eerste middel is voor, zover ontvankelijk, ongegrond.

2.11. In wat als een tweede middel kan worden beschouwd werpt verzoeker de schending op van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu weigert het CGVS de aangevoerde gegevens te controleren en heeft zij onmiddellijk beslist om een weigering tot in overwegingname uit te vaardigen. Er wordt dus geen enkel onderzoek gedaan, zodat van een redelijk onderzoek geenszins sprake kan zijn.

De bestreden beslissing werd dan ook geenszins op redelijke wijze genomen.

Het CGVS heeft de aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet verantwoord motiveert

Het redelijkheid - en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien het CGVS het asiëldossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot weigering tot in overwegingname in hoofde van verzoeker zijn besloten.

Het CGVS beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van de weigering tot in overwegingname zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.”

2.12. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.13. Verzoeker houdt voor dat de verwerende partij geen onderzoek gedaan heeft van de aangevoerde gegevens, *“onmiddellijk beslist [heeft] om een weigering tot in overwegingname uit te vaardigen”* en zijn aanvraag heeft afgewezen *“op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet verantwoord motiveert”* maar een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing ontkracht dit betoog. De Raad benadrukt hierbij nog dat het te dezen handelt om een meervoudige asielaanvraag en dat het onderzoek van de verwerende partij toegespitst is op de vraag of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In zoverre verzoeker met zijn kritiek dat verweerder nagelaten heeft de voorgelegde documenten te onderzoeken, erop zou doelen dat de verweerder deze documenten inhoudelijk diende af te toetsen aan de voorwaarden voor toekenning van de vluchteling- dan wel de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad er op dat zulks niet aan bod komt in het kader van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Dit kan enkel aan bod komen indien de verwerende partij van oordeel is dat nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet voorhanden zijn, quod non.

2.14. Met zijn stereotiep betoog *“Indien het CGVS het asiëldossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot weigering tot in overwegingname in hoofde van verzoeker zijn besloten”*, toont verzoeker geen schending aan van de in het middel opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur. Voor het overige kan nog verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.15. In wat als een derde middel kan worden beschouwd werpt verzoeker de schending op van artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetatbe> (6 april 2002);, Rev. dr. étr. 2001,469, noot-.)

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en mishandeling, ingeval van terugkeer.

Verzoeker wijst er dan ook terecht op dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Pakistan zal dit bovendien een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij verzoeker.

Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art 3 E.V.R.M. verboden is.”

2.16. Verzoeker maakt gewag van een verwijdering, een uitwijzing en een gedwongen terugkeer maar toont dit nergens in concreto aan. De bestreden beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en derhalve is een schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.964). Met zijn algemene overtuiging dat een schending van artikel 3 EVRM dreigt bij terugkeer naar zijn land van oorsprong en dit een psychologische ontreddeering met zich zal meebrengen toont verzoeker, die tevergeefs twee asielaanvragen heeft ingediend, alleszins niet in concreto aan dat hij het slachtoffer riskeert te worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of straf bij een terugkeer naar het land van oorsprong.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA